

SLOUŽÍM ZADARMO

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Je neděle po 2. listopadu, kdy si připomínáme všechny naše zemřelé. U vchodu do městského hřbitova se schází místní farnost s otcem Janem. Po modlitbách půjde kněz po hlavních cestách a přitom bude svěcenou vodou kropit hroby.

Při tomto putování po hřbitově drží ministrant, čtrnáctiletý Matěj, nádobu se svěcenou vodou. Do ní kněz ponořuje kropenku a stříká vodu na všechny strany.

Tu zaslechne otec za sebou volání: „Pane faráři, pane faráři!“

Otec se zastavuje a otáčí se k staršímu muži, který těžce popadá dech. „Co se stalo?“

„Pane faráři, čekal jsem vás u našeho hrobu, ale vy jste šel o kus dál.“

„Kde máte hrob?“

„Tam na druhé straně v rohu.“

Kněz vysvětluje: „Voda nemusí dopadat na hrob, důležitá je modlitba s tím spojená.“

„Prosím vás, potřebuji pokropit hrob. U nás v rodině udělal zlý duch velkou paseku.“

„Rozumím,“ říká kněz, „ale já pokračuji opačným směrem. Pošlu s vámi ministranta.“

„Dobře, budu vám velmi vděčný.“

„Matěji, půjdeš tady s tím pánem a s modlitbou pokropíš jeho hrob svěcenou vodou.“

„Ale to já přece nemůžu. Nejsem kněz.“

„Sloužit mši svatou a zpovídat nemůžeš.“

Ale pokropit hrob svěcenou vodou můžeš. Jenom nevím, do čeho ti vodu naleji.“

Kněz se bezradně rozhlíží. Matěje napadá řešení: podává mu vyhořelý kalíšek.

„Výborně,“ souhlasí kněz a nalévá do kalíšku trochu svěcené vody.

Vzápětí už Matěj kráčí za mužem, který těžce dýchá a jde tedy velmi pomalu. Chlapci to vůbec nevádí. Chtěl by, aby se tato cesta co nejvíce protáhla.

Ale nakonec k cíli dorazí. Společně s mužem se pomodlí za všechny, kteří jsou zde pochováni. Poté si naleje svěcenou vodu do dlaně a rozstříká ji po hrobu. Říká přitom: „Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji. Amen.“

Starý pán je nesmírně vděčný, sahá do náprsní kapsy a z peněženky vytahuje dvoustovku. „Vezmi si to. Když nemohl kněz, tak je to tvoje.“

„Ne, nevezmu si to. Přece za to nebudu chtít peníze. Sloužím Pánu Ježíši zadarmo.“

A když starý pán trvá na svém, tak se hoch rozběhne a prchá pryč.

Muž nevěřícně zakroučí hlavou a pak říká: „Je to moc hodný kluk. Možná z něho jednou bude kněz, který zajde se svěcenou vodou až k našemu hrobu.“

Ilustrace: Jiří Vancůra

JAK zapadnout?

Jsem na nové škole a v nové třídě nikoho neznám. Neumím se seznámit. Poradíte mi?
Honza, 15 let

Honzo, na chvíli jsem se teď zkusila vžít do tvé situace – nové prostředí, nové zvyklosti v něm, noví lidé, nové způsoby chování... Možná nic moc situace, která nezni jako něco, na co se člověk může těšit. I když jsou i tací, kteří si právě tyto chvíle vychutnávají. Ať tak nebo tak, každý z nás byl, je nebo bude někdy někde nový. Ve škole, v kroužku, v práci nebo ve městě. Jednoduše je to součástí našeho života a fungování ve společnosti. Jinak bychom totiž ani neměli šanci získat kamarády. Zároveň chci říct, že to nemusí být vlastně vůbec tak jednoduché, jak

to teď popisují. Nová situace přináší nejistotu, kdy nevíme, co čekat a může být náročné rozhodnout se, jak se zachovat, aby to do toho neznámého prostředí dobře zapadlo.

Může to znít jako složitý proces, a proto je nejlepší zaměřit pozornost na to, čím si můžeme být jisti a o co se tím pádem můžeme opřít. Tedy přinést do všeho toho nového kolem něco „starého, známého“. Podělím se o svou zkušenost, když se ve druháku na gymnáziu vedle mě v lavici objevila nová holka. Počáteční trapná nervozita několika dní na začátku roku se proměnila, jakmile jsme zjistily, že obě rády jezdíme na kole,

posloucháme stejnou kapelu a baví nás deskovky. Prohloubit diskusi o našich zájmech už nebylo tak složité. Postupně jsme přidávaly další a další témata a tři roky do maturity jsme strávily jako nejlepší kamarádky. Co tím chci říct, je to, že sázka na to, v čem si je člověk jistý, co má rád, o co se zajímá, pomůže přitáhnout podobně naladěné lidi.

V nové třídě na to můžeš jít podobným způsobem – zkusit natuknout spolužáka vedle sebe nebo v lavici před/za tebou a zjistit, jestli nemáte společný zájem. V nové škole je možné zapojit se do nějaké školní aktivity (školní časopis, divadelní soubor, žákovský parlament, školní sportovní tým), kde můžeš potkat podobně naladěné holky a kluky, ze kterých se mohou stát kamarádi. Sbližování jde o něco líp v menší skupině nebo při neformální aktivitě, a tak si umím představit, že osobnější poznávání půjde líp v seminární skupině, při týmové aktivitě nebo školní akci, jako je návštěva muzea, výlet do přírody. Možná se mezi tvými spolužáky najde někdo akční, kdo zorganizuje společné setkání v čajovně nebo víkendový výlet na kolech... nebo to můžeš pár lidem navrhnout ty sám. A velmi jednoduše funguje samozřejmě seznámení v přirozených situacích, kdy jdeš se spolužáky na oběd nebo máš s někým společnou cestu domů.

Honzo, myslím na tebe, abys našel ten pro sebe nejlepší způsob, jak najít se spolužáky společnou řeč a bylo ti s nimi dobře.

ANETA HRABOVSKÁ, PSYCHOLOŽKA

Foto: LIGHTFIELD STUDIOS - Adobe stock

LUBOŠ HRUŠKA A JEHO ZAHRADA

OTEC JIŘÍ BARHON

Když mu bylo patnáct, prakticky všechen volný čas trávil s partou spolužáků z reálky a několika děvčaty z dívčího gymnázia při volejbalu na zahradě svých rodičů v Plzni-Doudlevcích. Inu, kluk jako každý jiný. Ta zahrada, to byl dřívě malý lom, který otec koupil a obehnal plotem. Protékal tam i potůček, strouha, na níž otec též vyhloubil dva rybníčky a k tomu ještě postavil malou chatu.

Řekněte sami, líbilo by se vám takové místo? Nepochybuji, že ano. Rádi byste se na ně i po letech znovu vraceli, vzpomínali na ty krásné chvíle z dětství zde prožité, případně na ně přijížděli s přáteli starými i novými. Nejlépe, kdyby zůstalo napořád takové jako tenkrát, ne?

A zůstalo? Nebo nezůstalo? Čtete dál a uvidíte. Uteklo bezmála dvacet let.

Ten teenager, teď již ve věku, který si hravě spočtete, ale pořád ještě mladý člověk, znovu na tu milovanou téměř rodnou zahradu, která pro něj tolik znamenala, přichází s pilou, motykou a lopatou. Co ho to napadlo, co chce dělat? Neměl by ho někdo okřiknout, zastavit a říci mu: „Človče, co to do tebe vjelo, co chceš dělat?!“

Ale nikdo ho nezastavil ani neokřikl, a tak se dal do díla. Do díla, které nebylo náhodným či náhlým hnutím myslí, ale bylo dobře uváženo a promyšleno. Dřívě, než bylo započato, bylo totiž draze zapláceno těmi téměř dvaceti lety prožitými v nejkrásnějším období lidského života, která však byla velmi drsná. Drsná proto, že dlouhá řada z nich byla strávena v kriminále.

Právě tam se v jeho hlavě zrodila myšlenka, že tuhle zahradu přebuduje a promění v jinou, okrasnou. Nemusí být nejkrásnější ze všech – stačí, bude-li taková, do níž může kdokoliv přijít, aby se zastavil, odpočinul si, prohlédl si vše, co se mu zde bude líbit, a aby se zamyslel. Nad sebou, nad světem nebo nad tím, co ho do té doby třeba ani nenapadlo.

S tímto záměrem a výše uvedenými nástroji, ale především s Boží pomocí se do toho Luboš pustil. Luboš, příjmením Hruška, nespravedlivě odsouzený a propuštěný po deseti letech v nejrůznějších komunistických věznicích začal za bedlivého dozoru komunistické státní tajné policie přebudovávat svoji zahradu (v roce 1960). Po technické ani odborné stránce nevěděl vždycky, jak na to, ale to mu nevádilo. To, co nevěděl, se trpělivě a pilně učil v Průhoncích u Prahy, kam dojížděl k odborníkům na zahradu, okrasné keře a takové věci, které bylo potřeba znát a zvládnout, jak je vypěstovat, aby skutečně svůj sen.

Jeho podivuhodné dílo se přes nepřeberné trampoty, potíže a klacky házené úmyslně pod nohy podařilo. Dá se říct, že se podařilo zcela mimořádně. Takto vybudovaná zahrada, oficiálně Meditační, neoficiálně Hruškova, nebo také Památník obětem zla, má rovněž velmi hezkou a pozoruhodnou Křížovou cestu a kapli, a dalo by se o ní ještě napsat mnoho a mnoho, zrovna tak jako o jejím zakladateli (nebudu psát budovatele, jelikož komunisté toto slovo zdiskreditovali) panu Luboši Hruškovi.

Jeho, nositele několika významných vyznamenání, si v roce 2007 (když mu bylo necelých 80 let) povolal Pán Bůh k sobě, do té úplně nejkrásnější zahrady, do ráje (je tam někde nahoře po něm pojmenovaná také jedna planetka). Ale my na tom také nejsme špatně, máme tu přece v Plzni-Doudlevcích jeho Meditační zahradu, která už k tomuto městu neodmyslitelně patří.

Až někdy přijedete do Plzně, nezapomeňte na ni. Zvu vás do ní tímto článkem. Zvu i vaše rodiče, zvláště tatínky, kterým doma řekněte pouhá čtyři slova: „Katedrála, zahrada, Viktorka a Spilka.“ Vsadím se, že pochopí a přijedou s vámi do Plzně také.

Ilustrace: Helena Filčíková